

Ehhez a heti mannához szeretnék egy nem túl vidám dolgot hozzátenni. Talán kicsit erősebb is annál, mint amit Béla mester hozott fel példaként, de úgy gondolom, hogy elgondolkodtató. Nyár végén történt, hogy nagybátyámmal lementem Tiszára egy horgászatra, kihasználva a nyár valószínűleg utolsó ilyen meleg napjait. A társasághoz csatlakozott a nagybátyám legjobb barátja is, Tóni és a kedves párja. Az egész családnak jól ismeri őt, én már 3-4 éve nem találkoztam vele. Tóniról azt kell tudni a történet megértéséhez, hogy egy nagyon jól menő vállalkozása volt és rengeteget dolgozott benne. Ha szabad ilyet mondanom, már jó pár éve egyáltalán nem voltak anyagi problémáik, sőt.

A Tisza partra már régóta nem tudott lejutni, mert annyi munkája volt. Most sikerült. A csillagos ég alatt raktunk egy nagy tüzet, hogy mellette melegedjünk és kortyolgassuk a fröccsünket. Tóni elmesélte nekünk, hogy lehet túl sokat dolgozott mostanában és a vállalkozását abba kéne hagynia, még ezt az utolsó nagy munkát megcsinálja, amit elvállalt, és utána élvezni a munkája gyümölcsét, nem hajszolja magát tovább ennyire. Az elmúlt időszakban éjszakákba nyúlóan dolgozott. Elmesélte nekünk a terveit is.

1 hónap telt el ezután, és édesanyám telefonált nekem egyik délután, hogy Tóni bácsi szívinfarktust kapott. Túl sokat dolgozott.

Szőnyi Péter